

WSOY

*Kirsi
Kunnas*

Puut kantavat valoa

RUNOT 1947–1986

Kirsi Kunnas

*Puut
kantavat
valoa*

RUNOT 1947–1986 JA SUOMENNOKSIA

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Kokoelmat

VILLIOMENAPUU (1947)

UIVAT SAARET (1950)

TUULI NOUSEE (1953)

VAELTANUT (1956)

KUUN KUVA MEISSÄ (1980)

KAUNIS HALLAYÖ (1984)

VALOA KAIKKI KÄTKETTY (1986)

© KIRSI KUNNAS 2017

ISBN 978-951-0-43085-9

PAINETTU EU:SSA

KOKOELMAT:

VILLIOMENAPUU 1947

UIIVAT SAARET 1950

TUULI NOUSEE 1953

VAELTANUT 1956

KUUN KUVA MEISSÄ 1980

KAUNIS HALLAYÖ 1984

VALOA KAIKKI KÄTKETTY 1986

VILLIOMENAPUU

1947

PUNAINEN RUSETTI

HUILUNSOITTAJAN LAULU

Päiväni on unia ja säveleitä täynnä.
Huiluni valittaa ja laulaa.
Ihmiset, joita en näe,
kulkevat ohitseni välinpitämättöminä,
kiireisin askelin,
ja aurinko paahtaa
heidän väsyneitä kasvojaan.
Rakastan huiluani,
joka itkee kanssani kadunkulmassa.
Rakastan huiluani,
jolla on minun uneni.

VÄRIT

Värit, värit!
Tiedättekö
kuinka teitä rakastan.
Tunnetteko
kuinka hengitän olemuksenne
sieluuni.
Teidän elämänne on sykkivän villiä,
sointuvaa leikkiä kaikkialla.

Kosketukseni värisee
sinipunaisen hauraassa sumussa,
suudelmani hehkuu
mustan samettisessa silmässä,
olemukseni sykkii
punaisen ilakoivassa tuskassa.

Oi syksy, ihmeelliset värisi
eivät kuole,
vaikka valkeus peittää maan.
Ne elävät minussa,
sydämässäni.

Sydäntäni ei koskaan
lasketa pimeään hautaan.

PUNAINEN RUSETTI

Punaisen rusetin sidoin hiuksiini
ja nauroin onnellista naurua.
Iloitsin nuoruudesta,
joka rakasti minua
eikä vielä nähnyt ryppyä kasvoillani.
Punaisen rusetin kiinnitin hiuksiini
ja katselin itseäni sokein silmin.

»BARBAARISIA RUNOJA»

Rajujen sävelten alta,
pauhaavan hekuman alta
purkautuu musta onni
naurua ja hymyä täynnä.

Vartalon jännittynyt kaari,
käsien ihmeellinen kosketus,
puhallussoittimen odottava läähätys
ja patarumpujen etäinen loimotus.
Minä nauran —!
Yht' äkkiä tuska on viisautta
ja rakkaus katkennut kieli.

KULTASATEESSA

Koivu irroitti keltaiset viime lehtensä
tuulen vietäväksi.

Minä seison hulmuvin hiuksin
kultasateessa.

Ole tervehditty
sinä suurisilmäinen lapsi,
silmäsi ovat täynnä sanattomia kysymyksiä.

Ole tervehditty
sinä vaalea metsän impi,
nimesi on Murheellinen Lintu.

Ole tervehditty
sinä iankaikkinen Laupeus.
Seison kultasateessa hulmuvin hiuksin
ja odotan:
joku sinun koivusi lehdistä
suutelee kerran silmiäni
ja pelastaa minut elämälle.

AAMULLA

Minun on niin kevyt olla,
ja on kuin halu elää olisi lakannut.
Kuitenkin joka soluni elää,
joka soluni suree, kärsii ja riemuitsee,
joka solun on niin hyvä olla.

Olen pukeutunut kehäkukkien väriin,
väkevään auringon huntuun
ja lähtenyt vaeltamaan
siniseltä pöytäliinalta
siniselle taivaalle.
Ja siellä pilvivuoteella maaten
minun on niin kevyt olla.

Joka aamu vaellan sinne
puettuna kehäkukkien väriin.
Mutta jonakin aamuna
ovat kukat kuihtuneet
ja tummentuneina varisseet
siniselle liinalle.
Ja jonakin iltana palatessani
on ikkunani kiinni,
silloin nukahdan tähtien luo
rauhallisia unia täynnä.

VAIN ÖISIN LIIKKUVAT HALTIAT

Suurena, mustana lintuna
laskeutuu yö
lentäen levollisesti yhä lähemmäksi
sydämiämme.

Yö on suuri murhaajatar,
se tappaa kaikki värit.
Yö on suuri lumoojatar,
joka askeleessa on hurmiota.
Yö on suuri salaperäisyys,
se synnyttää unet
ja tuhannet, pienet kyynelet.

Vain öisin liikkuvat haltiat.
Vain öisin rakastaa elämä satujani.

LAULU UNELLE

Uni, tuudita jälleen
minua mustien aaltojesi laululla.
Vie keinuen pois
sieluni hämyiseen maahasi.

Unisorsien laulu,
rantakaislojen hiljainen kahina
kauas taakseni jää.
Saattojoutsenten siipien
tuskainen havina
minua seuraten soi
unen mustien aaltojen pauhuna.

Uni, tuudita hiljaa lastasi
niin kauan itkenyttä.
Vie keinuen pois
maahasi tummaan ja lempeään.

PITKÄT KISKOT

MIKSI SAIN SYDÄMEN

Katsokaa mykän sydämeni tuskaa —
Jumalat — miksi annoitte minulle sydämen?

Miksi annoitte minulle sydämen,
miksi ette taivaan huoletonta lintusta,
joka riemuitsisi aamusta iltaan,
miksi ette antaneet hiljaista toivoa
tai salaista onnea?

Mikä oikku oli antaa mykkä sydän
tuhansin särkevin ajatuksin?

PITKÄT KISKOT

Joka yö ajan yövaunulla kaupungin läpi
samoja katuja
samalla penkillä, minulle varatulla paikalla,
joka ainoa yö.

Eikä kuljettaja erehdy koskaan
viemään minua kotiini
ennenkuin aamu on koittanut,
ja pyörät nääntyneet pitkiin kiskoihin.

VILLIOMENAPUU

Vaikka se tuottaakin tuskaa,
villiomenapuu,
kun sinun oksasi leikataan irti,
kun sinuun vieraita varsia sidotaan,
ole urhoollinen.
Vapaa vartesi ei saa murtua
eikä lehtiesi villi laulu sammua.

Villiomenapuu,
pidätä henkeäsi,
odota!

Sydänyön hetkenä saapuu taika,
elokuun yönä tapahtuu ihme:
hedelmäsi ovat kypsät,
ja jalot oksasi taipuneet niiden painosta.

ONNELLINEN MINÄ OLIN

Hän on liekkiä kourallinen,
eräs ties,
joku toinenkin lankesi vertaukseen:
orja on hän, jota painaa elämän kaipuun ies.
Tuli hymyni heidän keskelleen.
Kuka näki sen, hämmästyí: — hän onnellinen
on ikeensä alla! —
Niin, onnellinen minä olinkin,
minä rakastin, rakastin rakastamalla,
myös omaa tuskaani rakastin.

KIRSI KUNNAKSEN (s. 1924) runoissa muotoutuu runoilijan elämäkuvan avara asteikko linjakkaasti yhtenäiseksi kokonaisuudeksi. Runoilija hallitsee rikkaitten mielikuviansa maailmassa täysin yksilöllisin tunnusmerkein rajattua aluetta. Herkästi ja tuttavallisena hän lähestyy elämää ja luontoa, jonka kieli on hänelle avointa. Kirsi Kunnaksen runous on rytmillisesti hätkähdyttävän valmista; säkeitä kuunnellessa voi aistia kokeneen kirjailijan tuotannon.

Puut kantavat valoa esittelee Kirsi Kunnaksen koko runotuotannon lukuun ottamatta lapsille kirjoitettuja runoja. Kirjailijan omien runojen lisäksi teoksessa on hänen runosuomennoksiaan vuosien varrelta.

PÄÄLLYKSEN KUVA SEPPÖ SYRJÄ

www.wsoy.fi

82.2

ISBN 978-951-0-43085-9